8315

17

CONCLUSIONES PHILOSOPHICÆ

PUBLICÆ DISPUTATIONI EXPOSITÆ

A' CLERICIS REGULARIBUS

SUB AUSPICIIS

REVERENDISSIMI PATRIS D.

GREGORII DE BAUCIO

EORUNDEM CLERIC. REGULAR.

PRÆPOSITI GENERALIS

FLORENTIÆ. MDCIC.

Typis Vincentij Vangeliſti Archiepiſcopalis Typographi.

SUPERIORUM LICENTIA.

REVERENDISSIME PATER.

Palladium in pulverem deſcenſuræ, Reverendiſs. Pater, ſe Tibi ſiſtunt hæ meæ Philoſophicæ Theſes, patrocinium tuum ut expoſcant, aut vindicent. Agnoſcunt enim illæ, nec ſecuriùs adire in paleſtram, nec tutiùs de triumpho ſpem fovere poſſe, quam ſi ſub fæliciſſimis Nominis Tui Auſpiciis ſint præpugnatæ. Siquidem Tuæ dignitatis, nobilitatis, & omnigenæ virtutis perluſtratæ radiis tanta effulgere claritate non dubitant, quâ faciliùs omnium ſibi adverſantium diſſipare valeant difficultatum caligines. Et ſanè difficillimum eſt, longâ ab ipſis ætatis tuæ primordiis hauſtâ ſerie, præclariſſimis, quibus nites virtutum decoribus elogium contexere; Tantumque abeſt brevi comprehendi poſſe encomiorum plauſu, quæ præclarè geſſiſti, ut hinc potius majori obſcuritate ea offundi, quam radiis perluſtrari exiſtimarem. Quis etenim inſignia ſanguinis tuæ ornamenta, cùm ex ea nobillima Domo ortum duxeris,

ex qua prodire non poteras non Maximus; & eximia pietatis exempla, quæ licet tibi videantur exigua, ſed inde magna, quia tua ſunt, paucis poterit æquare verbis? Quis tuam in Sacris exponendis paginis ſumma cum eloquentia dicendi vim; in rerum adminiſtratione vigilantiam; in conſiliis integritatem, nec non prudentiam in obeundo ſupremæ tuæ dignitatis munere ſollicitudinem, brevi proſequi poterit eloquio? Sed quid? An ne integerrimæ vitæ tuæ laudationes capeſſere molior? Abſit. Mea mens eſt, tuam benevolentiam promereri; non vero indignationem; Et tamen quo facilius hanc mihi extorquerem, ſi ea tantummodo, quæ in ore omnium, atque laude verſantur, abſolverem. Silebo igitur, dum Herois maxima laus eſt de ipſo loqui non poſſe; Neque tamen illaudatus abibis, dum tuas laudes prætermitto; quo enim magis prætereo, magis deprædico; quippe immortalis tua laus, erit celebrari reſpuere, dum omnium laudes promereris. Vive diu felix, & me pro tua gloria pugnantem benigno, ut foveas obtutu, rogo.

Paternitatis Tuæ Reverendiſs.

Humill. atq; Addictiſs. Servus
Caietanus Maria Zois Cler. Reg.

EX

EX LOGICA.

I.

DAtur Logica artificialis, quæ licet dividatur in Docentem, & Utentem, nihilominus habitus Logicæ docentis non eſt realiter diſtinctus ab habitu Logicæ utentis.

II.

Hanc Logicam Scientiam eſſe arbitramur non ſpeculativam, ſed practicam, neceſſariam quidem ſecundum quid ad alias Scientias comparandas tàm in ſtatu perfecto, quàm imperfecto; non autem neceſſariam ſimpliciter ad illas adipiſcendas in ſtatu imperfecto, imò neque in ſtatu perfecto.

III.

Pro objecto materiali Logicæ non res, neque voces, ſed operationes Intellectus, pro formali verò earundem operationum dirigibilitatem, ſive rectitudinem, ut inducibilem in operationes ſtatuimus; ita ut operationes Intellectus ut dirigibiles ſint obiectum attributionis Logicæ.

IV.

Inter gradus Metaphyſicos ejuſdem entitatis non datur diſtinctio formalis ex natura rei media inter realem, & rationis, datur quidem diſtinctio virtualis; quapropter non diſſentimur ab admittentibus præciſiones objectivas inter gradus Metaphyſicos ejuſdem Phyſicæ entitatis.

V.

Nullum univerſale formale, ſive Platonicum extrà ſingularia, ſivè Scotiſticum incluſum in ſingularibus, ſivè etiam per indif-

indifferentiam admittimus; dicimus tamen naturam poſſe univerſalem fieri per actum abſolutum, & abſtractivum Intellectus illam præſcindentem objectivè à ſingularibus.

VI.

Univerſale in actuali prædicatione ſuam retinet univerſalitatem; item natura ab unico individuo objectivè præciſa eſt univerſalis.

VII.

Univerſale ut ſic dividitur in quinque prædicabilia, genus, ſpeciem, differentiam, proprium, & accidens, reſpectu quorum ſe habet tamquam genus; definitionem generis communiter acceptam, quæ eſt unum aptum ad prædicari de pluribus differentibus ſpecie in quid tamquam rectam definitionem admittimus.

VIII.

Nec genus requirit plures ſpecies, nec ſpecies plura individua actualia, licèt tàm genus plures ſpecies poſſibiles, quàm ſpecies plura individua, prout ſunt univerſale Logicum, & Metaphyſicum requirant.

IX.

Differentiæ Superiores non includuntur formaliter in inferioribus; individua adeò inter ſe differunt in ratione individui, ut dari nequeat conceptus communis univocus omnibus applicabilis, nec ulla ratio communis, in qua conveniant.

X.

Datur relatio prædicamentalis realis, quæ tamen neque cum fundamento adæquatè identificatur, neque eſt accidens à fundamento diſtinctum, neque eſt modus ſuperadditus extremis, ſed nihil aliud eſt, niſi ipſum fundamentum, terminus, & ratio fundandi.

XI.

Veritas propoſitionis non eſt quædam relatio rationis ficta ab Intel-

Intellectu reflectente ſupra actum judicij, illumque comparante ad obiectum, neque eſt aliqua relatio realis prædicamentalis ſuperaddita ipſi actui, ſed veritas conſiſtit in ipſo actu iudicij, & in obiecto ſe habente, ſicuti ab actu iudicij repræſentatur.

XII.

Propoſitio vera de obiecto contingenti, ſi importet tempus determinatum tranſire nequit in falſam, & è contra falſa tranſire nequit in veram; ſi autem importet tempus indeterminatum, tunc de falſa in veram, & de vera in falſam mutari poſſe cenſemus. Propoſitiones autem de futuro contingenti ſunt determinatè veræ, vel falſæ.

XIII.

Præmiſſæ non influunt effectivè phyſicè in concluſionem, benè quidem effectivè moraliter; poſitis autem aſſenſibus harum præmiſſarum, licet Intellectus neceſſitetur neceſſitate ſpecificationis ad aſſenſum Concluſionis eliciendum, non tamen neceſſitatur neceſſitate exercitij.

XIV.

Quando Intellectus aſſentitur Concluſioni, attingit aliquo pacto obiectum præmiſſarum. Demonſtrationis præmiſſæ licet debeant eſſe veræ, non eſt tamen neceſſe, quod ſint veriores Concluſione.

XV.

Datur Scientia acquiſita, quæ non eſt una ſimplex, & indiviſibilis qualitas, ſed eſt unus habitus totalis compoſitus ex pluribus habitibus partialibus illum integrantibus, qui habitus ſumit ſuam diverſitatem ſpecificam à diverſo obiecto formali, non verò à diverſa abſtractione à materia. Actus autem Scientiæ non repugnat ſimul cum actu opinionis in eodem Intellectu circa idem obiectum, immò neque cum actu Fidei.

EX PHYSICA.

I.

PHyſica ſcientia ſpeculativa eſt, quæ tamquam obiectum, non ens Mobile, ſed pro materiali corpus reſpicit, pro formali verò eiuſdem corporis naturalitatem, ita ut corpus naturale, ut naturale eſt; ſit huius Scientiæ attributionis obiectum.

II.

Corpus naturale non conſtituitur ex atomis, ſed principia eius intrinſeca in facto eſſe ſunt materia, & forma; in fieri etiam nullum aliud præter iſta duo cognoſcimus proprium, & rigoroſum principium; privatio enim, etiam ſi ſit de conceptu mutationis non per hoc dicenda eſt propriè & rigorosè mutationis; ſeù corporis naturalis principium.

III.

Materiæ primæ, quæ eſt primum Subiectum uniuſcuiuſque &c. non revocatur in dubium exiſtentia, ſed de facto dari fatemur, hæc licet non dicat actum phyſicum, dicit tamen actum Metaphyſicum, & entitativum proprium; immò etiam propriam exiſtentiam, non enim iſtam à forma emendicat; præcipuè in noſtra Sententia, in qua dicimus, quod exiſtentia entis creati non eſt diſtincta realiter ut res à re; nequè ut modus à re ab eſſentia actuali eiuſdem entis, ſed exiſtentia, & eſſentia actualis ſunt unum, & idem.

IV.

Materia prima ad formas, quibus omnibus poteſt ſaltem ſupernaturaliter ſpoliari dicit appetitum; ita tamen ut æqualiter appetat inæquales; non enim magis perfectas magis appetit; & etiam ſi concederetur formas corruptas non poſſe naturaliter reproduci, tamen etiam ad illas extenderet ſuum appetitum naturalem.

V.

Dantur formæ Subſtantiales, quarum aliquæ creantur, aliquæ verò

verò nempè materiales, licet non præexiſtant in materia, neque ſecundùm ſe totas, neque ſecundùm aliquas ipſarum particulas, tamen educuntur de illius potentia; eductæ autem non ſunt tota quidditas compoſiti, ſed tàm materia, quàm forma ad quidditatem compoſiti pertinent.

VI.

In Viventibus præter animam etiam formas ſubſtantiales partiales, & ſubordinatas admittimus. Plures formæ totales, ſivè ſimiles, ſivè oppoſitæ licet naturaliter non poſſint eandem numero materiam informare, poſſunt tamen ſupernaturaliter; plures autem formas totales diſparatas non ſolum ſupernaturaliter, ſed etiam naturaliter poſſe eandem numero actuare materiam defendimus.

VII.

Materia, & forma abſque unione, quæ ſit modus quidam ſuperadditus ab illis diſtinctus adinvicem nectuntur, & compoſitum conſtituunt, quod præter materiam, & formam invicem communicatas, & collectivè ſumptas, nihil aliud importat; non enim eſt tertia aliqua entitas à materia, & forma ſimul ſumptis diſtincta.

VIII.

Inter cauſas, ſivè eiuſdem, ſivè diverſi generis phyſicè influentes in effectum implicat mutua cauſalitas ſecundum eandem rationem pro eodem inſtanti reali; non repugnat tamen eundem numero effectum non ſolum ſucceſſivè, ſed etiam ſimultaneè à duplici cauſa efficiente totali totaliter influente, produci.

IX.

Actio, & paſſio non ſunt entitatulæ quædam diſtinctæ à cauſa, & effectu, undè tàm effectus, qui eſſentialiter pendent ab hac numero cauſa, quàm illi, qui contingenter ſuas potius ab hac, quàm ab illa cauſa, producuntur ſine actione ſuperaddita cauſæ, & ipſiſmet effectibus.

X.

Neque implicat accidens, ut cauſam inſtrumentalem producere immediatè Subſtantiam, neque implicat ſubſtantiam creatam eſſe immediatè productivam, & accidentium, & alterius Subſtantiæ.

XI.

Datur in Creaturis potentia obedientialis, per quam dicimus poſſe creaturam elevari ad creandum; immò dicimus eſſe poſſibilem Creaturam, cui competat naturaliter facultas creandi aliquod ens.

XII.

Deus concurrit immediatè cum cauſis ſecundis ad operandum, ad actus liberos naturales cauſarum ſecundarum non concurrit præmotione phyſica, ſed concurſu ſimultaneo indifferenti ſecundum ſe, tam ad actus bonos, quàm ad actus pravos, ad quos, licet concurrat, non per hoc dicitur, neque dici poteſt ullo modo Auctor peccati.

XIII.

Infinitum Categorematicum tàm in quantitate continua, quàm in quantitate diſcreta repúgnat, ſicut etiam Creatura omnium poſſibilium perfectiſſima.

XIV.

Quantitas, cuius eſſentia conſiſtit in extraneitate partium extrà partes, non eſt accidens realiter diſtinctum a re quanta. Continuum non coaleſcit ex partibus in infinitum diviſibilibus, ſed ex punctis finitis indiviſibilibus.

XV.

Res eſt in loco abſque ubicatione ſibi, & loco ſuperaddita, ſicut etiam eſt in tempore abſque duratione ſibi, & tempori ſuperaddita; verum licet nullnm ex modis ſuperadditis admittamus, ut patet ex hoc, & alijs expoſitis aſſertis, tamen, quia contrariæ ſententiæ quæ illos admittunt, non

carent

carent ſua probabilitate , ideò non recuſamus ſatisfacere obiectis quæ adduci poſſunt contrà opiniones propugnantes dari unionem ſuperadditam inter materiam, & formam; actionem inter cauſam , & effectus non eſſentialiter ab illa dependentes, ubicationem, & durationem ſuperadditas rebus in loco, & tempore exiſtentibus.

XVI.

Plura corpora eſſe naturaliter in eodem loco implicat , licet non implicet ſupernaturaliter; item idem corpus nequit eſſe naturaliter in duplici loco adæquato , licet poſſit ſupernaturaliter etiam circumſcriptivè.

XVII.

Natura ita abhorret à vacuo , ut naturaliter ſaltem ad longum tempus repugnet; ſupernaturaliter poteſt dari, in quo caſu non repugnaret in illo motus localis.

DE COELO ET MVNDO.

I.

Mundus eſt compages ex Cœlo, & Terra coagmentata : licet plures eſſe poſſint Mundi tamen de facto eſt unus creatus à Deo in tempore , ita ut creari non potuerit ab æterno neque quoad entia permanentia, neque quoad ſucceſſiva.

II.

Cœlum nulla anima eſt animatum, conſtat tamen ex forma, & materia eiuſdem ſpeciei qua conſtant ſublunaria. Cœli planetarum ſunt fluidi , Cœlum verò ſtellatum , ſeu firmamentum eſt omninò ſolidum.

III.

Stellas fixas , & Planetas ita à Sole luminis incrementa mutuare, ut tamen ex ſe aliquid luminis poſſideant opinamur.

IV.

Sphæra eſt corpus ſolidum unica ſuperficie comprehenſum ; ad quam ab uno intra figuram puncto, ideſt centro omnes rectæ lineæ ductæ ſunt æquales ; alia eſt naturalis ; alia artificialis.

V.

Sphæra naturalis eſt tota cœleſtis machina ſphæricam figuram habens ; Sphæra artificialis, quæ etiam materialis dicitur, eſt inſtrumentum aſtronomicum ad ſphæræ cœleſtis ſimilitudinem efformatum , in quo quidquid in Cœlo imaginaginamur , ſivè circulos , ſivè polos per materiales circulos ſibi invicem cohærentes exhibetur ad rerum notitiam faciliùs comparandam.

VI.

Hæc Sphæra artificialis dividitur in Aratheam , & Armillarem ; prima eſt globus undequaque ſolidus, in cuius extima ſuperficie omnia, quæ ſunt in Cœlo, ac præcipuè Stellæ fixæ deſcribuntur ; ſecunda eſt illa , quæ pluribus circulis ex ſolidiori aliqua materia factis interſtincta totam primi mobilis doctrinam continet.

VII.

In hac Sphæra decem reperiuntur circuli ſex maiores, qui ſecant totam ſphæram in partes æquales , & ſunt Æquator, Zodiacus, Meridianus, Colurus Solſtitiorum, Colurus Æquinoctiorum, & Horizon ; & quatuor minores, qui ſecant ſphæram in partes inæquales , & ſunt Tropicus Cancri , Tropicus Capricorni , Circulus Articus, & Circulus Antarticus .

VIII.

Poli ſunt duo cardines ex diametro oppoſiti, ſeù duo puncta axem terminantia. Axis autem eſt linea quædam , quæ ab uno Mundi cardine , ſeù polo per centrum telluris tranſiens in alterum polum terminatur, circa quam totam Cœlorum machinam intelligimus circumvolvi.

Zonæ

IX.

Zonæ ſunt illa ſpatia, quæ reperiuntur inter unum, & alium circulum ex minoribus, cum autem iſti circuli minores dividant Sphæram in quinque partes, quinque enumerantur Zonæ, quarum duæ ſunt frigidæ, duæ temperatæ, & una torrida: quæ protenduntur à polis Mundi uſque ad circulos Articum, & Antarticum ſunt frigidæ; quæ protenduntur, vel quæ mediant inter Circulos Polares, & Tropicos Cancri, & Capricorni conſtituunt duas Zonas temperatas; illa demum quæ protenditur à Tropico Cancri ad Tropicum Capricorni includens in medio æquatorem dicitur Zona torrida.

EX LIBRIS DE ORTV, ET INTERITV.

I.

Generatio Subſtantialis eſt productio termini Subſtantialis cum dependentia à cauſa materiali, generatio quæ involvit mutationem non poſtulat formaliter terminum à quo poſitivum.

II.

Terminus formalis ad quem converſionis non eſt neceſſe, quod producatur, ſed ſufficit quod uniatur materiæ in converſione compoſiti; terminus formalis à quo reſpectu converſionis compoſiti non eſt neceſſe quod deſinat, ſed ſufficit quod ſeparetur.

III.

Terminus formalis à quo debet deſinere in converſione unius formæ in aliam; terminus totalis ad quem debet produci in converſione unius Subſtantiæ in aliam, terminus totalis à quo converſionis debet deſinere.

In cor-

IV.

In corruptione formæ Subſtantialis non datur reſolutio uſque ad materiam primam.

V.

Ens permanens corruptum ex intrinſeca ſua natura non repugnat naturaliter reproduci.

VI.

Intenſio non conſiſtit formaliter in maiori expulſione contrarij, neque conſiſtit in hoc quod tollatur forma imperfecta, & alia perfectior educatur, neque in maiori radicatione qualitatis in Subiecto, ſed fit per additionem gradus ad gradus in eadem parte Subiecti; & hi gradus ſunt homogenei.

VII.

Elementa ſunt quatuor Ignis, Aer, Aqua, & Terra. Primæ quatuor qualitates ſunt Calor, Frigus, Siccitas, & Humiditas; Ignis calidus in ſummo, & ſiccus in gradu excellenti; Aer humidus in ſummo, & calidus in excellenti; Aqua frigida in ſummo, & humida in gradu excellenti; Terra eſt ſicca in ſummo, & frigida in excellenti.

VIII.

Probabile eſt Sphæram ignis eſſe ſub concavo Lunæ.

IX.

Elementa non ſunt formaliter, ſed virtualiter in mixtis.

X.

Raritas conſiſtit in maiori dilatatione pororum, denſitas verò in eorundem conſtipatione.

EX LIBRIS DE ANIMA.

I.

ANima eſt actus corporis phyſici organici potentia vitam habentis; eſt triplex Vegetativa, Senſitiva, & Rationalis.

II.

Omnes partes corporis ſolidæ, & principales ſunt animatæ; ſanguis non eſt animatus.

III.

Animæ omnes, ſivè brutorum perfectorum, ſivè imperfectorum ſunt diviſibiles.

IV.

In ſenſibus internis dantur ſpecies impreſſæ, quæ ſunt vicariæ obiectorum; concurrunt enim loco obiecti in genere cauſæ effectivæ ad eliciendas ſenſationes; huiuſmodi ſpecies impreſſæ dantur etiam in ſenſibus externis, & præcipuè in potentia viſiva.

V.

Licet probabiliſſima ſit Sententia Peripatetica, quæ admittit colores reales, tamen poteſt ſuſtineri, quod color nihil aliud ſit, quàm luminis reflexio.

VI.

In homine non reperiuntur tres animæ realiter diſtinctæ; neque in generatione hominis datur animarum ſucceſſio.

VII.

Anima rationalis in homine non eſt forma purè aſſiſtens, ſed forma informans, etiam prout rationalis.

VIII.

Animæ eiuſdem ſpeciei ſunt eiuſdem perfectionis Subſtantialis.

Poten-

IX.

Potentiæ animæ rationalis tàm inorganicæ, quam organicæ ſecundum id, quod dicunt ex parte animæ non diſtinguuntur realiter ab anima, nec inter ſe.

X.

Intellectus ad efformandos ſuos actus Intellectionis utitur iiſdem ſpeciebus materialibus quibus utitur phantaſia, unde per nos non datur Intellectus agens, cuius munus ſit fabricare ſpecies ſpirituales, cum quibus poſteà concurrat Intellectus ad eliciendos actus ſpirituales.

XI.

Intellectio conſiſtit in verbo mentis producto ab Intellectu abſque actione ſuperaddita.

EX ETHICA.

I.

Ethica eſt Scientia practica circa actiones humanas occupata; dividitur in Monaſticam, OEconomicam, & Politicam.

II.

Actio humana eſt illa, quæ procedit ab homine, quatenus homo eſt: ad hoc ut actio humana ſit bona tria neceſſariò requiruntur bonitas objecti, bonitas finis, & bonitas circumſtantiarum.

III.

Quælibet actio in individuo debet eſſe bona, vel mala ſimpliciter.

IV.

Eadem actio non poteſt eſſe ſimul bona, & mala poteſt quidem eadem actio habere plures bonitates, vel malitias.

Volun-

V.

Voluntas non poteſt velle malum ſub ratione mali, hæc poteſt pati violentiam in actibus imperatis, non verò in actibus elicitis; violentia cauſat involuntarium ſimpliciter, ſicut etiam Ignorantia; Metus verò cauſat involuntarium ſecundum quid, non verò ſimpliciter.

VI.

Paſſio eſt motus animæ ſenſitivæ per ſuſceptionem boni, vel mali; undecim enumerantur paſſiones; ſex in appetitu concupiſcibili, & quinque in iraſcibili: appetitus concupiſcibilis paſſiones, tres verſantur circa bonum, tres circa malum; quæ verſantur circa bonum ſunt amor, qui verſatur circa bonum, ut conveniens; Deſiderium, quod verſatur circa bonum abſens; Gaudium; quod verſatur circa bonum præſens; quæ verſantur circa malum ſunt odium, quod verſatur circà malum, ut diſconveniens; Fuga, quæ verſatur circa malum abſens; & triſtitia quæ verſatur circa malum præſens.

VII.

Paſſiones appetitus iraſcibilis duo verſantur circa bonum, ſed conſideratum ut arduum; aliæ verò circa malum: quæ verſantur circa bonum ſunt Spes, & Deſperatio; Spes verſatur circa bonum arduum abſens, & poſſibile ad illud accedendo; Deſperatio verò, quæ ſpei opponitur verſatur circa bonum ab illo recedendo propter apprehenſionem ſummæ difficultatis talis boni: Quæ verſantur circa malum ſunt timor, qui eſt paſſio de malo futuro; Audacia timori oppoſita, qua pericula quis aggreditur cum ſpe victoriæ; Ira, quæ è paſſio ex præſantia mali cum deſiderio ulciſcendi.

VIII.

Virtus eſt perfectio potentiæ ad ultimum, vel optimum, vel eſt habitus bonus boni operativus dividitur in Intellectualem, & Moralem; prima perficit Intellectum in ordine ad

cogni-

cognitionem veri , altera perficit voluntatem in ordine ad boni proſequtionem .

IX.

Virtutes Intellectuales ſunt quinque ; Intelligentia , Sapientia , Scientia , Prudentia , & Ars ; Intelligentia eſt habitus perficiens Intellectum circa principia per ſe nota ; Sapientia eſt notitia rerum præſtantiſſimarum. Scientia eſt notitia rerum per cauſas certas , & evidentes ; Prudentia eſt recta ratio agibilium , ideſt habitus rectificans rationem circa ea quæ ſunt à nobis agenda ; Ars eſt recta ratio factibilium ; ideſt habitus rectificans mentem circa opera facienda .

X.

Virtus Moralis quadruplex eſt , Prudentia , Juſtitia , Fortitudo , & Temperantia ; Prudentia iam eſt definita , hæc etiam inter virtutes morales numeratur , quia licet eſſentialiter ſit Intellectualis , tamen ſecundum materiam eſt moralis ; ordinatur enim ad rectam voluntatem ; Juſtitia eſt conſtans , & perpetua voluntas ius ſuum unicuique tribuendi ; Fortitudo eſt virtus animum firmans ad pericula præcipuè mortis ſubeunda ; Temperantia eſt virtus moderans appetitum circa delectationes bonorum ſenſibilium .

EX METAPHYSICA.

I.

OBiectum Metaphyſicæ eſt ens , ut ens , cuius entis non datur conceptus abſtrahens à poſitivo , & negativo , reali , & rationis .

II.

Datur conceptus entis realis , qui eſt univocè communis nedùm Subſtantiæ , & accidenti ; ſed etiam Deo , & creaturæ.

III.

Poteſt dari præciſio quæ non ſit mutua , atquè adeò licet ens præſcindat à differentijs , non bene infertur ex hoc , quod etiam differentiæ præſcindant ab illo.

Utrum